

ลำนำแห่งขุนเขา

วันเนา* ยูเด็น*

ทิวทะมื่นยืนมั่นมิหวั่นไหว
ยาวเหยียดเหล่าท่าถามความเกรียงไกร
ยืนหยัดอยู่คู่ผืนไม้ไผ่เคลนคลอน

หลากธารหลังถึงสู่จากภูผา
ป่าทั้งป่าพักพิงกับสิงขร
ผูกแผ่นเหล่าฟ้ามันนิรันดร
ภูอาทรทั่วถ้วนมวลชีวิต

ทนร้อนแรงแสงแดดที่แผดเผา
ยอมรับเอาเหน็บหนาวรดราวจิต
คืนและวันผันผ่านมานานนิตย
ยืนพิชิตดินฟ้าหาเปลี่ยนแปลง

เนิ่นนานเนาเท่าที่ฟ้าสีฟ้า
แกร่งเกินกว่าอื่นใดไหนกล้าแกร่ง
กาลหมุนเวียนเปลี่ยนไปไม่พลิกเพลง
ยังเป็นแหล่งความชื้นที่ยืนยง

ชีวิตอื่นดินดาชมิอาจมัน
ย่อมแปรผันยับยู่เป็นผุยผง
มิชุนเขาเท่านั้นที่มั่นคง
เด่นดำรงหนักแน่นคู่แผ่นดิน

ซ้อนซับไม้ให้ภูดูสดสวย
มากมายด้วยพฤกษาล้วนอาสิน
ใบแก่อ่อนช่อนหนาเป็นอาจิน
เกิดก่อถิ่นโอบเอื้อก่อชีวิต

มิชุนเขาเนาอยู่เคียงคู่เหล่า
คือสัญญาความสุขทุกดวงจิต
ก่อธารน้ำฉ่ำเย็นอยู่เป็นนิตย
เพื่อรอนลิดรุ่มร้อนให้ผ่อนเย็น

หลังธารใสไหลแรงผ่านแก่งหิน
ถึงวารินซัดซู่อยู่ให้เห็น
สาดกระจายสายธารช่านกระเซ็น
ทุกวันนี้เป็นเช่นนี้ไม่มีแปร

เขาขมิผ่านลานดินโตรกหินผา
โถมถลาพุ่งเห็นเป็นกระแสด
บ้างไหลรินรินเอื่อยเรื่อยเลาะแคว
ล้นแล้วแต่หลังหลากมาจากภู

แปรเป็นธารผ่านไกลไปทั่วแคว้น
เลี้ยงดินแดนผาสูงถ้วนทุกผู้
ควรคิดคุณชุนเขาเฝ้าเลี้ยงดู
เกิดเป็นอู่ข้าวปลาอาหาร

มีสายฝนหล่นล่องจากห้วงหา
มีร้อนหนาวเที่ยงแท้ไม่แปรผัน
ฤดูกาลหวานชื่นทุกคืนวัน
ธรรมชาติสร้างสรรค์ผูกพันมา

ดินจึงงามน้ำชุ่มชุ่มพื้น
ป่าจึงยืนยงอยู่คู่เหล่าเหล่า
ชีวิตจึงซึ่งในไพรพนา
รับรู้ทั่วทุกสิ่งต่างพิงพิง

มวลไม้ขึ้นยืนต้นเป็นต้นไม้
ยืนอยู่ได้ไพเราะการสमानสมัคร
ทุกแมกไม้ได้เน้นเห็นความรัก
เพื่อตระหนักค่าในไพรลำเนา

*รองศาสตราจารย์ ภาควิภาภาษาไทยและ ภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตนรินทร์

มีแดดกรุ่นอุ่นสลายจากชายฟ้า
 กราดแสงจ้าเพื่อดับความอับเฉา
 มีสาดแสงแรงบ้างมีบางเบา
 ล้วนเอื้อเอาชีวิตมอบมิตรมวล

มีสายฝนหล่นพรำมาฉ่ำชื่น
 ลบรอยขึ้นชอกช้ำกลบกำสรวล
 ฟ้าสีฟ้าหล้ารับขึ้นชวน
 ผืนภพล้วนบรรเลงบทเพลงรัก

เพลงประสานหวานหูจากหมู่ผึ้ง
 ได้ซาบซึ่งเพลงไม้ที่ไถวกวัก
 นกน้อยขานหวานเสียงสำเนียงทัก
 ผีเสื้อยักย้ายระบำให้สำราญ

มวลดอกหญ้าร่าเริงบนเชิงเขา
 โลกรับเอาสิ่งงามความอ่อนหวาน
 ทุกอย่างมีมิหมายด้วยสายธาร
 หล่อเลี้ยงปานโลหิตชีวิตมวล

ธารจากผาพาสุขทุกชีวิต
 สายโลหิตล้ำค่าของป่าสวน
 ดาลูกดูรู้เป็นเช่นที่ควร
 ทุกสิ่งล้วนผูกพันนิรันดร

ธรรมชาติวาดวงดำรงหล้า
 ต้องพึ่งพาผูกพันรู้มันผ่อน
 ช่วยชีพชนมันบนไม้ทได้สังวร
 รับรู้ก่อนสายเกินเผชิญภัย

รักดอกหญ้าแมลงแมงตัวนิด
 รักชีวิตแหล่งหล้าที่อาศัย
 รู้รักษาอาหารก่อนสลายไป
 ทุกสายใยสมดุลกการุณย์กัน

นกเคยขานหวานเสียงฟังเพียงเพื่อน
 สายลมเดือนไม้ปลิวใบพลิวสัน
 ปีกแมงป่องทอระยับกับตะวัน
 จะเปลี่ยนผันกลับกลายเป็นหายวับ

แม่น้ำทำลายสายใยในชีวิต
 จิบริตทุกอย่างหมดทางกลับ
 นิยายหวานลานป่าจะลาลับ
 เมื่อย่อยยับสายใยในชีวิต

ให้ตะวันนั้นส่องต้องกูดสูง
 ให้ยางยูงโยนยอดสอดสนิท
 ให้ฝนพรำฉ่ำพรมมาชมชิต
 ใช้วิกฤตล้นหลังหวังทำลาย

มีโอแดดแผดร้อนมีผ่มัน
 มีคืนวันลมฝนหลังหล่นสลาย
 มีสิ่งคุ้มคุ้มกันอันตราย
 ถ้าใจหมายรักเขาลำเนาไพร

ธรรมชาติวาดฝันให้บรรเจิด
 ดับและเกิดเวียนวนจนเกษีย
 มีกฎกรรมสัมพันธ์ลดหลั่นไป
 โยงสายใยผูกพันกันเรื่อยมา

ถ้าคิดลาญลาญยาธรรมชาติ
 โลกก็อาจสูญสิ้นแม่หินผา
 ปรากฏกรรมธรรมชาติพิเนาศตา
 ป่าทั้งป่าล้วนโล้นโค่นทำลาย

ก่อเคราะห์กรรมน้ำป่าอาละวาด
 โลกพิเนาศปีป็นจนจิบหาย
 ถึงยามแล้งแห้งปลิดชีวิตวาย
 ไม่มีสายน้ำฝนที่หล่นริน

มนุษย์เขลาทำนั่นสร้างทนต์โทษ
 ประพฤติโหดซึ่งช้ำน้ำดีจีน
 ทำขุนเขาเศร้าหมองต้องมลทิน
 พลอยสูญสูญสิ้นสิ่งมวลอันควรเป็น

ชีวิตต้องหมองหม่นจนท้วหน้า
 ภาพชั่วช้าเพียงไหนมิให้เห็น
 ดินระแหงแล้งน้ำได้ล้ำเคียด
 ที่ทุกข์เข็ญน้ำหลากก็มากมาย

เพราะน้ำมือถือทำแต่กรรมชั่ว
 ไม่เกรงกลัวบาปกรรมนำจิบหาย
 เหมือนกบปรก้อล่อลามกับความตาย
 คอยดูตายดูแคลนต่อแผ่นดิน

ลงสารภูริ์จับหนาวเหน็บไหม
 รู้มันใหม่ใหม่ภูหรือรู้สิ้น
 หรือทนผืนยี่นร้างอย่างซาชิน
 เห็นโลกกินที่ทั้งพันเพราะคนเลว

หากปกป้องรักษาป่าชุมชนเขา
 ช่วยให้ไร่นาลุดล่องจากห้วงแหว
 แรงต้นหาพาไฟไหมใหม่เปลว
 ลูกลามเร็วเพียงใดใครรู้

อยากให้ไม้ทุกต้นพันวิบัติ
 ยืนต้นหยัดแน่นไพรไปสุดภู
 แต่ละต้นแต่ละต้นที่บนภู
 อยากรให้อยู่ปลอดภัยไว้ใครราน ●

